

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 138.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939570064/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

«Nei, men den kan hindre mange svage Sjæle i at give efter for deres syndige Tilbøieligheder. Da der ingen levende Kjærlighed er tilstede, maa Frygten træde i dens Sted hos Størsteparten af denne usle, svage Menneskeslægt. Luk Døren op til Helvede og sig: Du har frit Valg! saa løbe de omkaps derind – hvis ikke Frygten holder dem tilbage. Derfor anseer jeg Katholicismens Trudsel med «den evige Ild» for særdeles gavnlig, saalænge den opfattes bogstaveligt. Der er vist mange, som i Indbildningen have følt Heden fra Helvedes Ildsted, og er vendt om ved Indgangen, uden at banke paa – skjøndt ikke Varmen af Guds Kjærlighed kunde kalde dem tilbage.»

Der var en Blanding af Alvor og Ironie i Viggos Tone, som fik Mange til at smile, i den Tanke, at han blot vilde sige en Vittighed, men Frank saae opmærksomt paa ham, og spurgte: «Er det muligt, at den Tro tilfredsstiller Dig, Viggo?» Han svarede undvigende: «Om den end ikke er opmuntrende, saa er den sand – det er altid noget! Jeg frygter intet mere end disse Chimairer, Mennesker skaber af sine ørkesløse Drømmerier om den Storhed, hvoraf der siden Syndefaldet kun var en Skygge tilbage i Erindringen!» – Frank taug med et medlidende Blik. Minona var blevet meget alvorlig, idet hun lyttede til hvert Ord, Viggo sagde. Smilet havde forladt hendes Ansigt, men Tankens Stjerneglimt straalende i hendes klare Blik – det var en Nat uden Mørke! – Viggo nærmede sig med en Følelse af Anger over at have sagt noget, der kunde forstyrre hendes Illusioner; han gjorde hende opmærksom paa at Dandsen allerede var i fuld Gang paa den store grønne Plads, og foreslog hende at gaae derhen.

«Jeg har ingen Lyst til at dandse iaften! lad mig blive her og see til!» sagde hun, idet hun satte sig paa en Bænk, adskilt ved et lavt Krat fra den improviserede Balsal, der i en Hast var blevet oplyst af couleurve Lamper. Viggo var bekymret over hendes alvorlige Sternning, og søgte at overtale hende til at deeltage i Dandsen. Hun saae smulende op til ham: «Hvorfor skal jeg opgive det Bedste for det, som kun er godt? En saadan deilig Aften skulde ikke dandses bort! der er kolde, mørke Vinternætter nok, naar man ellers vilde ligge og sove – der hører Dands og Musik, Lys og Lystighed hjemme! men paa en Aften, som denne, da Jorden er saa opfyldt af Haab, og Himlen saa riig paa Løfter, trænger jeg ikke til anden Bevægelse

end den, der er i mit Hjerte, og til andet Lys end Stjernernes! See derop» vedblev hun med bevæget og begejstret Stemme – »er det ogsaa en Illusion?»

»Nei, jeg troer paa Gud! men jeg troer ogsaa hvad Abraham sagde til den rige Mand; at der er befæstet et Svælg mellem Himlen og Jorden, som ingen menneskelig Magt kan lægge Bro over!» svarede Viggo alvorligt.

»Sjælen kan dog flyve derop i Tro, og Haab og Kjærlighed! der er jo vort Maal – skulde vi aldrig kunne naae det? See de straalende Verdener, hvis Glands gjør Natten til Evighedens Morgen – troer Du ikke, at de ere guddommeliggjorte i samme Kamp, vi kjæmpe? Hvorfor skulde vi da ikke kunne seire, ligesom de. De have fuldendt og vi begyndt!»

Viggo vendte sit Blik fra de lyse Stjerner til den unge Piges Ansigt, idet han svarede: »Hvem har lært dig den Philosophie? den findes ikke i Balles Lærebog eller Luthers Katechismus.»

»Spørg Lyset, spørg Livet, spørg den menneskelige Kjærlighed, hvem der har lært mig at tro og haabe! Hører der Philosophie til at troe paa Seir i hver ædel Kamp, og at forudsætte, at der har været Strid, hvor der nu er Seir – saa er hvert Menneske vist Philosoph af Naturen.»

»Har Du aldrig frygtet disse Tanker? Har der ikke været Øieblikke, da Tvivlen ogsaa nærmede sig den Tro, Du har lært af Menneskelivet?» Minona saae forundret paa ham, og svarede langsomt, idet hun rystede paa Hovedet: »Er din egen Tro andet end Tvivl? – Jeg forstaaer mig vist ikke derpaa, men der er noget saa haabløst for mig i den christelige Opfattelse af Livet – de see ikke Gud der! – Jeg troer paa Livet fordi jeg lever.« – »Har Du da aldrig tvivlet?» – »Aldrig! jeg har været saa lykkelig!» svarede hun med Inderlighed, idet hun fæstede sit Blik paa ham. Viggo taug; denne Vantroes Troesbekjendelse rørte ham dybt. Han var ellers rede til at bekjæmpe enhver Illusion – men hendes var ham hellig.

Minona sad en Stund taus i dybe Tanker. Endelig sagde hun alvorligt og eftertænksomt: »Fader var meget religiøs – han havde altid Maalet for Øie – men han troede, ligesaa lidt som Helene, ubetinget paa Bibelen, og endnu mindre paa Præsternes Forklaring deraf. Det har jeg seet ved mange Leiligheder, skjøndt han nødige